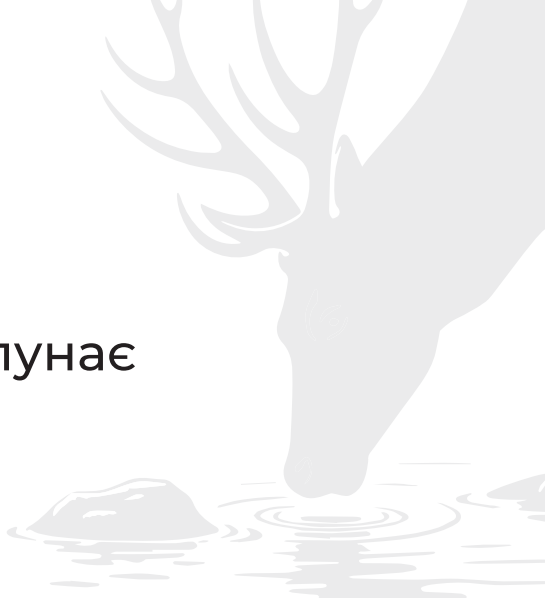

Голос, що лунає

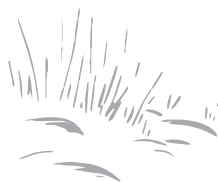
*На початку було Слово, і Слово було в Бога,
і Слово було Бог.*

Івана 1:1

Рересічна розумна людина, необізнана з істинами християнства, натрапивши на цей текст, швидше за все, зробить висновок, що Іванове вчення – про Бога, для Якого природньо говорити, передавати Свої думки іншим. І він був би правий. Слово – це засіб, за допомогою якого виражаються думки, і застосування цього терміну до Одвічного Сина наводить нас на думку, що самовираження притаманне Богові, що Він завжди прагне промовляти до Свого творіння. Уся Біблія підтримує цю думку. Бог говорить. Не говорив колись, а саме говорить. Він за Своєю природою безперервно промовляє. Він наповнює світ Своім звучним Голосом.

Одна з величних реальностей, з якою нам доводиться стикатися, – це Голос Бога в Його світі. Найкоротша і єдина задовільна космогонія полягає в наступному: «Він сказав – і сталося» (Псалом 33:9). Причиною природного устрою є живий Голос Божий, іманентний у Його творінні. І це слово Боже, яке привело до буття всі віки, не можна розуміти як Біблію, бо йдеться зовсім не про на-

писане чи друковане слово, а про висловлену волю Божу, втілену в структурі всього сущого. Це слово Боже є диханням Бога, що наповнює світ здатністю до існування. Голос Божий є найпотужнішою силою в природі – насправді, єдиною силою в природі, бо вся енергія завдячує своєму існуванню лише через мовлення сповненого сили Слова.

**Боже слово в Біблії має силу
лише тому, що воно відповідає
Божому слову у Всесвіті**

Біблія – це написане Слово Боже, і оскільки воно написано, то є обмеженим через потребу в чорнилі, папері та шкірі для палітурки. Голос Божий, однак, живий і вільний, як вільний Сам суверенний Бог. «Слова, які Я вам сказав, є дух і життя» (Івана 6:63).

Життя – в мовленому слові. Боже слово в Біблії має силу лише тому, що воно відповідає Божому слову у Всесвіті. Саме присутній Голос робить написане Слово всемогутнім. Інакше воно лежало б замкнене в дрімоті під обкладинкою книги.

Ми маємо низький і примітивний погляд на речі, якщо уявляємо, що Бог на етапі творіння вступав у фізичний контакт з речами – надавав їм форму, підганяв і будував, наче тесля. Біблія вчить інакше: «Господнім словом створені небеса, а подихом Його уст – уся їхня сила... Адже Він сказав – і сталося, Він звелів – і з'явилося» (Псалом 33:6, 9). «Вірою розуміємо, що віки були створені Божим Словом» (Євреїв 11:3). Знову ж таки, ми повинні пам'ятати, що Бог посилається тут не на Своє написане Слово, а на Свій Голос, що лунає. На той Голос, який наповнює світ і передує Біблії на незліченну кількість століть, – Голос, що не замовкав від самого початку творіння, але звучить і досі в усіх куточках всесвіту.

Слово Боже є стрімким і могутнім. На початку Він промовив до порожнечі, і ніщо зробилося чимось. Хаос почув його і став порядком, темрява почула його і стала світлом. «І сказав Бог... – І сталося так» (Буття 1:9). Ці два вирази-близнюки, як причина і наслідок, зустрічаються впродовж усієї розповіді книги Буття про створення світу. Сказане Богом обумовлює «так», що сталося. «Так» – це мовлене Богом у своєму постійному існуванні.

Істини про те, що Бог тут і що Він говорить, стоять за всіма іншими в Писанні; без них не могло би бути ніякого об'явлення взагалі. Бог не написав книгу і надіслав її з посланцем, щоб десь вдалечині люди, нездатні досягнути написане, читали її. Він надиктував цю Книгу і живе у Своїх мовлених словах, постійно продовжуючи говорити і роблячи так, щоб сила Його слів зберігалася протягом багатьох років. Бог дихнув на глину, і та стала людиною; Він дихає на людей, і ті знову стають глиною. «Поверніться, людські діти!» (Псалом 90:3) – це слово, мовлене під час гріхопадіння, яким Бог призначив смерть кожній людині – і не потрібно було додавати нічого. Сумна хода людства по землі від народження до могили є доказом того, що Його первинного Слова було достатньо.

Ми не приділили достатньої уваги цьому глибокому вислову в Івана 1:9: «То було справжнє Світло, яке освічує кожну людину, котра приходить у світ». Істина залишається незмінною: Слово Боже впливає на серця всіх людей, як світло в душі. У серцях усіх людей сяє світло, звучить Слово, і від них нікуди не дітися. Щось подібне неодмінно має бути, якщо Бог живий і перебуває у Своєму світі. І Іван говорить, що це так. Навіть тим, хто ніколи не чув про Біблію, Він промовляє з достатньою ясністю, щоб назавжди викреслити з їхніх сердець будь-яке виправдання. «Вони виявляють, що діло Закону написане в їхніх серцях, про що свідчить їм їхнє сумління і думки, які то засуджують, то виправдовують одна одну» (Римлян 2:15). «Тож Його невидиме – Його вічна сила і Божественність – від

створення світу через творіння стає зрозумілим. Так що немає їм виправдання» (1:20).

Цей всеосяжний Голос Божий стародавні євреї часто називали Премудрістю і говорили, що він лунає по всій землі, шукаючи відгуку в людських синів. Восьмий розділ Книги Притч починається словами: «Невже мудрість не кличе, – не подає свого голосу розум?» Далі автор змальовує мудрість як прекрасну жінку, що стоїть «на підвищених місцях пагорбів, біля доріг і на роздоріжжях» (8:2). Вона подає голос з усіх куточків, щоб ніхто не пропустив його. «Люди! До вас я звертаюсь, – мій голос до людських синів» (8:4). Далі вона благає простих і нерозумних прислухатися до її слів. Це духовний відгук, про який благає ця Божа Премудрість, – відгук, якого вона завжди прагнула і який їй рідко вдається отримати. Трагедія полягає в тому, що наше вічне благополуччя залежить від того, як ми чуємо, а ми привчили наші вуха не чути.

Цей повсюдний Голос звучав завжди і часто турбував людей навіть тоді, коли вони не розуміли джерела своїх страхів. Чи може бути, що цей Голос, що, немов живий туман, вкриває людські серця, є прихованою причиною неспокійного сумління та прагнення до безсмертя, яке сповідають мільйони людей від самого початку записаної історії? Нам не потрібно боятися дивитися правді в очі. Голос, що лунає, – це факт. Те, як люди відреагували на нього, може помітити будь-який спостерігач.

Коли Бог промовив з небес до нашого Господа, егоцентричні люди, які чули Голос, пояснювали це природними причинами; вони казали: «То був грім» (Івана 12:29). Ця звичка пояснювати Голос, апелюючи до природних законів, лежить в основі сучасної науки. У живому дихаючому космосі існує таємниче Щось, занадто прекрасне і занадто жахливе для сприйняття будь-яким розумом. Віруюча людина не претендує на розуміння. Вона падає на коліна і шепоче: «Боже». Людина земна теж стає навколішки, але не для того, щоб поклонитися. Вона падає на коліна, щоб досліджувати, шукати, щоб зрозуміти причи-

ну і порядок речей. Нам випало жити в секулярну епоху. Ми звикли мислити як науковці, а не як поклонники. Ми більше схильні пояснювати, ніж захоплюватися. «То був грім», – вигукуємо ми та йдемо далі своєю земною дорогою. Але все ж таки Голос звучить і шукає. Від цього Голосу залежить лад і життя світу, але люди здебільшого надто зайняті або надто вперті, щоб звернути на нього увагу.

У кожного з нас були переживання, які ми не могли пояснити: раптове відчуття самотності, здивування чи благоговіння перед неосяжністю всесвіту. Або ж ми переживали швидкоплинний візит світла, наче осяяння якогось іншого сонця, яке на мить давало нам упевненість у тому, що ми з іншого світу, що наше походження має божественне коріння. Те, що ми тоді побачили, почули чи відчули, могло суперечити всьому, чого нас навчали в школах, і сильно розходитися з усіма нашими колишніми переконаннями і думками. Ми були змушені відкинути набуті сумніви, поки на мить хмари розвіялися і ми почули та побачили все на власні очі. Хоч як не намагаймося пояснити такі речі, думаю, ми не будемо справедливими до фактів, поки не допустимо хоча б можливість того, що подібні переживання можуть бути наслідком Божої Присутності у світі та Його наполегливих зусиль до спілкування з людством. Не відкидаймо таку гіпотезу надто легковажно.

На моє власне переконання (і я не засмучуся, якщо ніхто не поділятиме його), кожна добра і прекрасна річ, яку людина створила у світі, є результатом її недосконалої і задавненої гріхом відповіді на творчий Голос, що лунає над землею. Філософи-моралісти, які марили високими мріями про чесноти, релігійні мислителі, які розмірковували про Бога і безсмертя, поети і художники, які творили зі звичайних речей чисту і неминущу красу: як можна їх усіх пояснити? Недостатньо просто сказати: «Це були генії».

Що ж тоді є геніальність? Може, геній – це людина, яку переслідує Голос, промовляючи до неї; яка працює і прагне, наче навіжена, досягти цілей, які вона лише смут-

но розуміє сама? Те, що велика людина могла прогавити Бога у своїй творчості, що вона могла навіть говорити чи писати проти Нього, не руйнує самої ідеї. Боже відкуплення у Святому Письмі необхідне для спасенної віри та миру з Богом. Віра у воскреслого Спасителя потрібна для того, щоби невиразні поривання до безсмертя перетворилися на спокійне і задоволене спілкування з Богом. Для мене це задовільне пояснення нашого надбання у Христі. Але ви можете бути добрим християнином і не прийняти мою тезу.

Релігія прийняла страшну ересь про те, що гамір, розмах, активність і хвалькуватість роблять людину милішою Богові

Глас Божий – це дружній Голос. Не варто боятися слухати його, якщо тільки ви не налаштовані чинити опір. Кров Ісуса покрила не тільки людський рід, але й усе творіння, «щоби через Нього примирити із Собою все, примирити кров'ю Його хреста, – і земне, і небесне» (Колосян 1:20). Ми можемо сміливо проповідувати про дружнє нам Небо. Небеса, як і земля, сповнені доброї волі Того, Хто промовляв із палаючого куща. Досконала кров відкуплення забезпечує це назавжди.

Хто слухатиме, той почує Небеса. Зараз точно не той час, коли люди прихильно сприймають заклик слухати, бо слухання сьогодні не є частиною популярної релігії. Ми знаходимося на протилежному полюсі від цього. Релігія прийняла страшну ересь про те, що гамір, розмах, активність і хвалькуватість роблять людину милішою Богові. Але можемо заспокоїтися. До народу, охопленого бурею великого конфлікту, Бог каже: «Вгамуйтеся і пізнайте, що Я – Бог!» (Псалом 46:11). І Він говорить це так, ніби хоче пояснити нам, що наша сила і безпека – не в галасі, а в тиші.

Важливо усамітнитися, коли чекаємо на Бога. І найкраще, якщо ми залишимося наодинці, бажано з роз-

горнутою перед собою Біблією. Тоді, якщо захочемо, ми зможемо наблизитися до Бога і почути, як Він промовляє у наших серцях. Думаю, що для пересічної людини динаміка буде приблизно такою: спочатку звук Присутності, наче Хтось ходить по саду. Потім голос, більш чіткий, але ще далеко не розбірливий. Потім настає щаслива мить, коли Дух починає висвітлювати Писання, і те, що було лише звуком, або в кращому випадку голосом, стає зрозумілим словом – теплим, близьким і щирим, наче слово дорогого друга. Тоді приходять життя і світло, а найкраще – здатність бачити, спочивати і приймати Ісуса Христа як Спасителя, Господа і наше Все.

Біблія ніколи не стане для нас живою Книгою, доки ми не переконаємося, що Бог промовляє у Своєму всесвіті. Перескочити з мертвого, безособового світу до Біблійних істин для більшості людей занадто складно. Вони можуть визнати, що слід сприймати Біблію як Слово Боже, і навіть намагатися думати про неї саме так, але не можуть повірити, що слова, написані на сторінках Писання, насправді звернені до них. Людина може сказати: «Ці слова адресовані мені», але в глибині душі не відчувати і не вірити, що це так. Вона є жертвою психології роздвоєння та намагається думати, що Бог говіркий лише в Книзі та залишається німим деінде.

Я вважаю, що більша частина нашого релігійного невір'я пов'язана з неправильним розумінням і неправильним відчуттям Писань Істини. Зазвичай мовчазний Бог раптом почав говорити в книзі, а коли книгу було закінчено, знову занурився в мовчання назавжди. Тепер ми читаємо книгу як запис того, що Бог сказав, коли Він на короткий час був у настрої говорити. З такими уявленнями в голові як ми можемо вірити? Насправді Бог не мовчить і ніколи не мовчав. Такою є Божа природа – говорити. Друга Особа Святої Трійці називається Словом. Біблія є неминучим результатом безперервного мовлення Бога. Це безпомилкове об'явлення Його думки для нас звичними людськими словами.

Я гадаю, що новий світ постане з релігійного туману, коли ми підходитимемо до Біблії з думкою, що це не лише книга про те, що було мовлене колись, а й книга, яка промовляє зараз. Пророки зазвичай повторювали: «Так говорить Господь». Вони хотіли, щоб їхні слухачі зрозуміли, що Бог промовляє в теперішньому часі. Ми можемо правильно використовувати минулий час, щоб вказати на те, що в певний період було сказане певне слово Боже. Але колись сказане слово Боже продовжує звучати, як колись народжена дитина продовжує жити, або як продовжує існувати колись створений світ. І це лише недосконалі ілюстрації, бо діти помирають і світи згорають вщент, але Слово нашого Бога перебуває вічно.

Якщо ви прагнете пізнати Господа, одразу ж приходьте до відкритої Біблії, очікуючи, що вона промовлятиме до вас. Не приходьте з думкою, що це просто річ, якою можна розкидатися. Це більше, ніж річ, – це голос, слово, саме Слово живого Бога.

Господи, навчи мене слухати. Час гомінкий, і мої вуха стомлені тисячами гучних звуків, які безперервно атакують звідусіль. Дай мені духа юнака Самуїла, коли він сказав до Тебе: «Говори, адже слухає Твій слуга!»

Дай мені почути, як Ти промовляєш у моєму серці. Дай звикнути до тону Твого Голосу, щоби впізнати його, коли замовкнуть звуки землі й єдиною залишиться лунати музика Твого голосу, промовляючи до мене.

Амінь.

